

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศนั้น เป็นกระบวนการซับซ้อนเกี่ยวโยงกันด้วยปัจจัยหลายประการ การพัฒนาในด้านต่าง ๆ ย่อมต้องอาศัยส่วนประกอบสำคัญ คือ ปัจจัยด้านการเงินและปัจจัยด้านกำลังคน คนเป็นทรัพยากรพื้นฐานที่สำคัญ และเป็นส่วนในการที่จะพัฒนาในด้านอื่น ๆ ได้ ฉะนั้น การพัฒนาคนให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพนั้นกระทำได้โดยให้การศึกษาที่ดีและถูกต้อง การศึกษาเป็นการลงทุนระดับชาติ ซึ่งมีค่ามากกว่าการลงทุนด้านใด ๆ อาจกล่าวได้ว่า ประเทศจะพัฒนาไม่ได้เท่าที่ควรไม่ว่าจะเป็นทางวัตถุ เศรษฐกิจ การเมือง หรือวัฒนธรรม ถ้าการศึกษาไม่ได้เข้าไปพัฒนาความสามารถของคนเสียก่อน

ดังนั้น การศึกษาจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (2520 : 3) พระราชทานแก่ครูใหญ่และนักเรียน พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ไว้ว่า

"การศึกษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาความรู้ความสามารถ ความคิด ทัศนคติ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลเพื่อให้เป็นพลเมืองดี มีคุณภาพและประสิทธิภาพ เมื่อบ้านเมืองประกอบไปด้วยพลเมืองที่ดีมีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศย่อมกระทำได้สะดวกราบรื่นได้ผลแน่นอนรวดเร็ว"

ในด้านการพัฒนาสังคมแล้วถือว่า การศึกษาเป็นปัจจัยหรือรากฐานแห่งสังคม ถ้าต้องการให้สังคมเปลี่ยนแปลงหรือชะลอการเปลี่ยนแปลงในสังคม หนทางที่ดีที่สุดคือ - ให้การศึกษาแก่ประชาชน การศึกษาช่วยให้บุคคลเจริญขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ดีขึ้น ทำงานมีประสิทธิภาพดีขึ้น มีความเป็นอยู่ดีขึ้น กล่าวได้ว่า คุณภาพของประชากรจึงเป็นผลสะท้อนมาจากคุณภาพของการศึกษา การพัฒนาการศึกษาจึงเปรียบเสมือนแม่บทของการพัฒนาทุก ๆ ด้าน (ปัทมาวดี นวรัตน์ 2524 : 1)

การจัดการศึกษาของประเทศเพื่อสร้างคนให้มีคุณภาพ ซึ่งจะส่งผลขั้นสุดท้ายต่อความเจริญและพัฒนาการของประเทศนั้น จำเป็นต้องมีการพัฒนาทางด้านสมรรถภาพและสุขภาพเป็นอย่างมาก

บุญสม มาร์ติน (2523 : 8) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า

"การพัฒนากำลังคนนั้น นับว่าเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาประเทศ พลังงานที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นก็หมายถึง คนจะต้องมีพละกำลัง สมบูรณ์แข็งแรง เมื่อพิจารณาดูสิ่งที่จะช่วยพัฒนาคนให้มีร่างกายแข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความอดทนก็ได้แก่การพัฒนาในเรื่องการพละกำลัง นั้นเอง"

การพลศึกษาก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา และมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการศึกษาแขนงอื่น เพราะการพลศึกษาจะช่วยพัฒนากำลังคนโดยตรง ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้บุคคลได้มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อจะได้มีชีวิตอย่างสมบูรณ์ ฟ่อง เกิดแก้ว (2520 : 1) และ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523 : 2) ได้กล่าวว่า "การพลศึกษาเป็นกระบวนการทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการเจริญงอกงามและมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นแล้ว เป็นสื่อกลางของการเรียนรู้" ฉะนั้นการพลศึกษาจะแตกต่างจากการศึกษาอย่างอื่นบ้างก็ตรงสื่อกลาง (Medium) ที่นำมาใช้ในการศึกษาหรือการเรียนการสอน โดยจัดประสบการณ์ในด้านกิจกรรมพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม หรือได้ปฏิบัติจริง ๆ และการที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ก็ เฉพาะต่อ เมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น

สำหรับในประเทศไทย วิชาพลศึกษาได้จัดเข้าในหลักสูตรของโรงเรียนนับตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการประกาศให้ใช้ โครงการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2441 เป็นต้นมา (วรศักดิ์ เพียรชอบ 2523 : 1) การพลศึกษาได้รับการเอาใจใส่จากรัฐบาลทุกยุคทุกสมัยจนถึงปัจจุบันนี้ นโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พุทธศักราช 2525 - 2529 ประการหนึ่งคือ การกำหนดแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา โดยมุ่งเน้นการจัดกีฬาเพื่อมวลชน ให้ประชาชนได้เล่นกีฬาเพื่อออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอและทั่วถึงกัน หวังผลจากการกีฬาในการสร้างสมรรถภาพทางกาย จิตใจ และคุณธรรมที่สังคมต้องการ แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ก็ได้มีความมุ่งหมายสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติคือ ต้องการให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพ

อนามัยสมบูรณทั้งด้านร่างกายและจิตใจ (วรรคที่ ๓ เพียรชอบ 2523 : 1) การพลศึกษาได้ถูกจัดไว้ในหมวดศิลปวัฒนธรรม จริยธรรม พละนามัย สภาพแวดล้อมและกิจกรรมเยาวชน ซึ่งกำหนดจุดมุ่งหมายในข้อ 21 ว่า "รัฐพึงจัดการศึกษาในทุกระดับการศึกษาและพึงจัดให้กับประชาชนทั่วไปด้วย เพื่อส่งเสริมและก่อให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพอนามัย และกิจกรรมการพักผ่อน"

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การพลศึกษามีส่วนสำคัญและมีความจำเป็นต่อวงการศึกษ การดำรงชีวิตและการพัฒนาประเทศชาติมาก สมควรที่จะต้องปลูกฝังให้กับเยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนให้เห็นคุณค่า เพื่อว่า เมื่อเขาพ้นวัยเล่าเรียนไปแล้วจะได้รู้จักเลือกกิจกรรมทางพลศึกษาที่เหมาะสมกับตนเอง แต่การที่เราจะให้ทุกคนเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการพลศึกษาได้นั้น ต้องเริ่มจากการเรียนการสอนตามโรงเรียนให้ได้ผลเสียก่อน นับตั้งแต่เริ่มต้นคือ ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจถึงคุณค่าอย่างถูกต้องเกี่ยวกับการพลศึกษา (รัชต์ธานี ชัชวาลย์ปรีชา 2524 : 2 - 3) การที่จะทำเช่นนั้นได้จะต้องมีปัจจัยหลายประการ เช่น อุปกรณ์ สถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวก หลักสูตรพลศึกษา ประมวลการเรียนการสอนและสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ครูพลศึกษาว่ามีประสิทธิภาพดังที่ วรรคที่ ๓ เพียรชอบ (2523 : 3) กล่าวว่า

"ครูพลศึกษานับว่ามีความสำคัญในวิชาชีพพลศึกษาเป็นอย่างมาก การที่วิชาพลศึกษาจะมีประโยชน์ต่อนักเรียนหรือไม่ มากน้อยเพียงใดนั้น จะขึ้นอยู่กับว่าครูพลศึกษาสามารถจัดหรือสอนวิชาพลศึกษาให้นักเรียนได้รับประโยชน์หรือไม่ มากน้อยเพียงใด ถ้าครูสามารถจัดโปรแกรมพลศึกษาให้มีการเรียนการสอนที่นักเรียนได้รับประโยชน์จากการพลศึกษามาก ผู้บริหาร นักเรียน ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทั่วไปก็จะเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษา ต้องการให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาต่อไป แต่ถ้าหากการสอนวิชาพลศึกษาของครูตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาแล้วนี้ โรงเรียนหรือผู้มีส่วนรับผิดชอบเกี่ยวข้องกับการศึกษาของนักเรียนก็อาจจะเลิกสนับสนุนหรือจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาแก่นักเรียนในโรงเรียนได้"

ครูพลศึกษาจึงนับได้ว่ามีความสำคัญ เปรียบเสมือนหัวใจที่จะทำให้การพลศึกษาบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาได้ ดังนั้นครูพลศึกษาควรจะมีประสิทธิภาพทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ นอกจากจะมีคุณสมบัติต่าง ๆ ทั้งในด้านส่วนตัวและด้านวิชาการที่พึงมีแล้ว ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้มีประสบการณ์เป็นที่เชื่อถือได้ สามารถดูแลและรับผิดชอบในการเรียนการสอนได้อย่างมี

ประสิทธิภาพด้วย

ในปัจจุบันการพลศึกษาได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้น โดยมีการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงในระดับอุดมศึกษา ทำให้มีความต้องการครูพลศึกษาเพิ่มมากขึ้น สถาบันผลิตครูต่าง ๆ ได้ผลิตครูพลศึกษามากขึ้นทั้งในระดับอนุปริญญา ปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และปัจจุบันถึงระดับปริญญาเอก ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาทางพลศึกษาเหล่านั้นออกไปรับใช้สังคมได้เป็นอย่างดี

การฝึกหัดครูจึงเป็น "กุญแจ" สำคัญของการพัฒนาประเทศ เพราะว่าหากเรามีวิธีการและการดำเนินการผลิตครูที่ดีมีคุณภาพให้เพียงพอกับความต้องการของประเทศแล้ว คุณภาพของการศึกษาของชาติย่อมบังเกิดผลดีติดตามไปด้วย แต่ถ้าสถาบันการฝึกหัดครูไม่มีคุณภาพและไม่เพียงพอกับความต้องการแล้ว การศึกษาระดับต่าง ๆ ก็ไม่สามารถจัดให้ได้ผลดีเท่าที่ควร ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ติดตามมา

รัฐบาลมีนโยบายที่จัดการศึกษาทางด้านการฝึกหัดครูทุกระดับดังจะเห็นได้จากแผนการศึกษา พุทธศักราช 2520 หมวด 2 เกี่ยวกับนโยบายการศึกษาของรัฐในข้อ 19 ที่กล่าวว่า รัฐเป็นผู้จัดการฝึกหัดครูทุกระดับ และพึงดำเนินการผลิตครูเพื่อให้สถานศึกษาต่าง ๆ มีครูผู้สามารถให้การศึกษาได้ ผลสมบูรณ์สมความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ รัฐพึงใช้มาตรการพิเศษคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ามาศึกษาด้านการฝึกหัดครู ทั้งนี้ เพื่อให้ได้บุคคลที่มีสติปัญญาความเหมาะสมและสามารถที่จะเป็นครูที่ดี (วราภรณ์ บวรศิริ 2525 : 7) แต่การจัดการฝึกหัดครูก็ยังมีข้อบกพร่องและปัญหาหลายประการซึ่งเห็นได้จากการประเมินวัดอุปสรรค นโยบาย เป้าหมายและวงเงินส่วนรวมของการฝึกหัดครู ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2520 - 2524) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ อ้างถึงใน เลิศชัย สอนสุภาพ 2527 : 5) ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวอาจารย์ในสถาบันฝึกหัดครูยังมีศรัทธา อุทิศการณและเจตคติอยู่ในระดับต่ำ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญของการเป็นครู
2. ปัญหาการประสานงานระหว่างหน่วยงานผลิตครู และหน่วยงานใช้ครูยังไม่ดีเท่าที่ควร แผนงานการผลิตครูขาดความชัดเจน ทำให้การผลิตครูในสถาบันฝึกหัดครูต่าง ๆ ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
3. ปัญหาเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนและหลักสูตรยัง เน้นภาคทฤษฎีมากกว่าภาคปฏิบัติ เป็นผลทำให้ผู้จบการศึกษาไม่สามารถปฏิบัติการสอนได้ดีเท่าที่ควร

4. ปัญหาคุณภาพของผู้จบการศึกษาจากสถาบันฝึกหัดครูยังอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะ
 ด้านความรู้ในวิชาที่ใช้สอนและสมรรถภาพการสอนอยู่ในระดับต่ำ นอกจากนี้ยังมีศรัทธา อุดมการณ์
 และ เจตคติต่ออาชีพครูอยู่ในระดับต่ำ

5. ปัญหาสถานภาพของครูและวิชาครู ขาดวิธีการที่เหมาะสมในการสรรหาครูที่ดี
 และครูดีไม่ได้รับการยกย่อง เท่าที่ควร

ดังนั้นในการที่สถาบันผลิตครูพลศึกษาให้ออกไปรับใช้สังคม ต้องคำนึงถึงคุณภาพ จึง
 ถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้การพลศึกษาเจริญขึ้นได้ จึงได้มีการประชุมสัมมนา
 ผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อกำหนดแนวทางการผลิตครูพลศึกษา ที่ประชุมได้เสนอแนะ
 เกี่ยวกับการผลิตครูพลศึกษาดังนี้

1. สถาบันที่ทำการผลิตครูพลศึกษา ควรจะมีปรัชญาปณิธานการผลิตครูพลศึกษาที่
 แน่นอนดังนี้คือ ต้องการให้ครูพลศึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ มีคุณธรรม มีเจตคติ และมีศรัทธาในวิชาชีพ
 สามารถที่จะพัฒนาสังคมได้ตามอุดมคติของวิชาชีพพลศึกษาอย่างแท้จริง

2. สถาบันแต่ละแห่ง ควรจะมีวัตถุประสงค์ของการผลิตครูพลศึกษาของตนไว้อย่าง
 ชัดเจน อย่างน้อยที่สุด เมื่อครูพลศึกษาสำเร็จออกมาแล้วควรจะสามารถดังต่อไปนี้

ก. มีความรู้ในวิชาการโดยทั่วไป สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์
 และสิ่งแวดล้อม

ข. มีความรู้และลักษณะทางด้านพลศึกษา สามารถสอนและจัดดำเนินกิจกรรม
 ต่าง ๆ ทางพลศึกษาของโรงเรียนให้บรรลุตาม เป้าประสงค์ได้อย่างมี
 ประสิทธิภาพ

ค. มีวิญญานของการ เป็นครูพลศึกษา สำนึกในความสำคัญของบทบาท และ
 หน้าที่ตลอดจนความรับผิดชอบของครูพลศึกษาที่พึงมีต่อนักเรียน

ง. มีบุคลิกภาพดีและปฏิบัติตนตามอุดมคติของวิชาชีพพลศึกษาอย่างแท้จริง

จ. ยึดมั่นในคุณธรรมและจรรยาบรรณของวิชาชีพพลศึกษา

ฉ. เป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(สมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการแห่งประเทศไทย 2523 : 2)

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การจะผลิตครูพลศึกษาให้มีคุณภาพดังกล่าว ย่อมต้องอาศัยผู้สอนที่มีคุณสมบัติดังกล่าวคือ "มีความ เป็นครูของครู และเป็นผู้ที่มีวิญญานของนักวิชาการควบคู่กันไป" (ไพฑูรย์ ลินลารัตน์ 2527 : 28) ประกอบกับการจัดทำหลักสูตร การจัดการกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และคัดเลือกผู้เรียนที่เหมาะสมจึง เป็นสิ่งยากที่จะไม่ให้เกิดปัญหาขึ้น นอกจากนี้ สุพิตร สมบัติโต (2521 : 66 - 67) ได้กล่าวไว้ว่า

"การผลิตครูพลศึกษาได้มีการพิถีพิถัน เป็นพิเศษ เพื่อให้ได้ตัวบุคลากรพลศึกษา ที่มีประสิทธิภาพสูงสุด การผลิตครูพลศึกษาจะกระทำโดยตรงเป้าหมายมากยิ่งขึ้น ถ้าจะได้พิจารณาสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความสมัครใจของผู้เรียนจะต้องมีการประชาสัมพันธ์และแนะนำให้ผู้เรียน ได้เข้าใจถึงอาชีพพลศึกษาอย่างละเอียด
2. ความรู้ที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนในระหว่างที่ทำการศึกษา โดยคำนึงถึงหลักที่ว่า จะต้อง เป็นการ เตรียมผู้เรียนให้กลับไปช่วยแก้ปัญหาของสังคมที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดย แก้ปัญหาเพื่อความสุขของตนเองและส่วนรวม สถาบันการศึกษาที่จะต้องมีความคิด ที่ว่า วิชาการ ความรู้ที่ผู้เรียนพึงจะได้รับนั้นมิใช่มาจากครูผู้สอนแต่เพียงอย่างเดียว ต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่าความรู้ที่นั้นเกิดได้หลายทาง เช่น จากครูผู้สอน ตัวนักเรียน ค้นคว้าเอง ผู้ร่วมชั้นเรียนและจากแหล่งค้นคว้าต่าง ๆ ตลอดจนเหตุการณ์ประจำวัน ที่จะพึงได้
3. การติดตามผลคือ ผู้เรียนที่จบการศึกษาออกไปยังสังคมแล้วก็ เป็นหน้าที่ ของสถาบันที่จะต้องสอดส่องเอาใจใส่ต่อผลผลิตนั้นว่า เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือไม่ หรือผลผลิตที่ออกมานั้นมีปัญหาสิ่งใด เกี่ยวกับการดำรงอาชีพทางพลศึกษา

ดังนั้น สถาบันผลิตครูพลศึกษาต่าง ๆ ควรจะวางแผนทางร่วมกันพยายามสรรหาสิ่ง ต่าง ๆ ที่จำเป็นมาช่วยให้การเรียนการสอนของนิสิตนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา สำเร็จออกไป เป็นครูพลศึกษาที่ดีมีคุณภาพ โดยเฉพาะการผลิตครูพลศึกษาในระดับปริญญาโทบัณฑิต ซึ่งปัจจุบัน ได้มีสถาบันผลิตครูพลศึกษาในระดับนี้ถึง 3 สถาบันแล้วคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ สถาบันการผลิตครูพลศึกษาในระดับนี้จึงมีความ สำคัญต่อวิชาชีพพลศึกษาอย่างมาก เพราะคุณภาพของครูพลศึกษา เป็นผลผลิตจากสถาบันการผลิตครู ที่จะสะท้อนถึงคุณภาพของการ เรียนการสอนในโรงเรียนอีกต่อหนึ่งด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ อย่างยิ่งที่จะทำการวิจัย เรื่อง "การศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของนิสิตบัณฑิตศึกษา ที่มีต่อการ เรียน หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา เพื่อ เป็นแนวทางใน

การพัฒนา ปรับปรุงหลักสูตรวิชาพลศึกษาในระดับปริญญาโทบัณฑิตและการจัดบริการในด้านต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของนิสิตบัณฑิตศึกษา ที่มีต่อการเรียนหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการของนิสิตบัณฑิตศึกษา ที่มีต่อการเรียนหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยทั้ง 3 สถาบัน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความคิดเห็นของนิสิตบัณฑิตศึกษาทั้ง 3 สถาบันคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ที่มีต่อการเรียนหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ไม่แตกต่างกัน
2. ความต้องการของนิสิตบัณฑิตศึกษาทั้ง 3 สถาบัน ที่มีต่อการเรียน หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีต่อการเรียน หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตบัณฑิตศึกษา สาขาพลศึกษาทั้งชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2531 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ เท่านั้น
2. การศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีต่อการเรียนหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา จะศึกษาความคิดเห็นและความต้องการด้านต่าง ๆ 7 ด้าน ดังต่อไปนี้

- 2.1 ด้านโครงสร้างของหลักสูตร
- 2.2 ด้านการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร
- 2.3 ด้านอุปกรณ์ สถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวก
- 2.4 ด้านการเรียนของนิสิตบัณฑิตศึกษา
- 2.5 ด้านการสอนของอาจารย์
- 2.6 ด้านเอกสาร และ การใช้แหล่งค้นคว้า
- 2.7 ด้านการวัดและประเมินผล

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีความ เชื่อถือได้
2. ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนิสิตบัณฑิตศึกษา สาขาวิชา พลศึกษาทั้ง 3 สถาบันคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ เป็นข้อมูลที่ เชื่อถือได้

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่ม ประชากรคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่เปิด สอนในระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คือ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ เท่านั้น ไม่ได้เก็บข้อมูลจาก สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนในส่วนภูมิภาค คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ซึ่งอาจจะ ทำให้ข้อมูลขาดความสมบูรณ์ทางด้าน เนื้อหาไปบ้าง

คำจำกัดความของการวิจัย

นิสิตบัณฑิตศึกษา หมายถึง นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชา พลศึกษา ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ปีการศึกษา 2531 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ในกรุงเทพมหานคร เท่านั้น

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกซึ่งความรู้สึก หรือการประมาณคุณค่าของนิสิต บัณฑิตศึกษา สาขาพลศึกษาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

ความต้องการ หมายถึง เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะ ที่นิสิตบัณฑิตศึกษาปรารถนาให้เป็นหรือเกิดขึ้น

หลักสูตรพลศึกษา หมายถึง หลักสูตรพลศึกษาที่เปิดสอนในระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

โครงสร้างของหลักสูตร หมายถึง โครงสร้างของหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ที่เปิดสอนใน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

อุปกรณ์ สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก หมายถึง อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ สถานที่ ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ที่ช่วยสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนของนิสิตบัณฑิตศึกษา

กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนหรือมหาวิทยาลัย ได้จัดขึ้น เพื่อส่งเสริมการเรียนของนิสิตบัณฑิตศึกษา

แหล่งค้นคว้า หมายถึง ห้องสมุดคณะ หรือห้องสมุดของมหาวิทยาลัยที่นิสิตบัณฑิตศึกษา สาขาพลศึกษา ใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

การวัดและประเมินผล หมายถึง การวัดและประเมินผลการเรียนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทราบความคิดเห็นและความต้องการของนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีต่อการ เรียนหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา อันเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้น้อยลง
2. เป็นแนวทางและประโยชน์ในการพัฒนา ปรับปรุงหลักสูตรพลศึกษาในระดับปริญญาโทบัณฑิต และการจัดบริการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า และวิจัย เกี่ยวกับการ เรียนการสอนในระดับปริญญาโทบัณฑิตต่อไป